

Tonsbergs Blad

Fredag den 2. mai 1952.

Det er forskjell

I Oslo har man for tiden gående en rettssak som kalles Harsem-saken, etterdønninger etter landsvikdommene. Tre kjente tidligere nazister er stillet for retten på grunn av injurierende beskyldninger mot navngitte personer.

Ifølge Oslo-pressen er tilhørerplassene tett besatt med tidligere (og muligens nuværende) nazister. De legger stundom så hemningsløst sine følelser for dagen at rettens administrator har måttet true med å la salen rydde, hvis de ikke holdt seg i ro.

Det er overflødig å repetere selve saken, den er godt nok kjent fra rettsreferatene, men kunne ikke, om en så kan si, selve rettsapparatet — med åpne dører for enhver, med fritt uhildede domsmenn, med fritt vitnesbyrd av en mengde vitner, med en graskning som ene og alene går ut på å finne frem til det rette og til å yte rettferdighet, kunne det ikke gi våre nazister litt å tenke på? Det er ikke å vente de skulle gå i seg selv, det gjør sjelden folk som har lullet seg inn i den vrangforestilling at de er forfulgte uskyldigheter, men kunne det ikke likevel tjene til en liten smule stille ettertanke? Det er ikke gått så lang tid hen siden okkupasjonen at de kan ha glemt alt. I andre henseender later de til å ha en nokså usvekket hukommelse. Kunne de ikke bekjempe

seg til, om bare for et øyeblikk, å kaste tanken tilbake på 5 lange år, da all rett for individet var avskaffet, kunne de ikke sende en aldri så liten tanke til landsmenn som i fleng ble kastet i fengsel, torturert, pint og drept. Tenk bare på gidselmordene, hvordan en rekke uskyldige mennesker ble myrdet med kaldt blod og hvordan folk ble jaget fra hus og hjem og deres eiendom beslaglagt og ødelagt. Vi kjenner landsmenn som faktisk ikke har fått tilbake smitt eller smule av den eiendom som ble ranet fra dem, men de har hverken klaget eller jamret seg, for de fikk en ting tilbake, de fikk friheten. Retten var dengang avskaffet, man var tilfeldighetene og maktbrynden i vold.

Men idag — kan de som sympatiserte med angriperen og voldsregimet møte i trygghet for offentlig domstol, stå fritt frem med skarer av vitner og si sin mening akkurat som de måtte ønske — uten et øyeblikk å risikere å bli slått i gulvet, slik det ofte hendte tidligere. Hvis f. eks. en jøssing hadde opptrådt slik for en nazistisk rett som herr Harsem nu i Oslo, ville han enten funnet sitt siste hvilested i Trandumskogen eller i en av Nacht-und Nebel-leirenes likkjellere.

Det fins nazister, endog i vårt nærmeste naboskap, vi hører stundom fra dem i brev a la Harsem, som i ramme alvor hevder at rettstilstandene i Norge idag er verre enn den gang de selv var med og råde i landet.

Vi synes det er en betydelig forskjell — heldigvis for nazistene.

Det er også ganske visst og heldigvis mange av dem som forstår det, men de som hverken vil se eller høre gjør større skade enn de selv aner — først og fremst for seg selv.

100110